Знаєш, мабуть, я знаю таке, що сприймають як дотик дівочий.
Пояснити його? Передати комусь? Чи продати,
підкорившись невільним засадам свобідного ринку
у кривавому світлі Покрови, без тебе…

Це вагання перед народженням, спроба втиснути лад
у контекст осяйного хаóсу, дати правила хоті, потреба
научити слова бути знову твердими — як речі
у примарному світлі Покрови, у передзим’ї.

Хай живе самоціль: безкінечні листи до душі,
що живе без мети, п’є вино насолод і страждань,
чи мандрує містами зі снів, різні мови вивчає і тужить
на безлюдних вокзалах Дамаску, вночі…